

Buka, Nadzieja

[Zwrotka 1]

Znowu zostałem sam i jestem dumny z tego
Mimo, że do bram trumny pukam ślepo i w pokale dna
Gdy w upale dnia, temperatury na zewnątrz biegną za metą
W maratonie, który natury inferno - tu pęka w szwach
I piach, który od góry nade mną, gdy sięgam dna
Te kurwy, natury na pewno tu będą i garnitury nabędą na bank
Ten świat z tektury i ferwor, rozpyła go w mak
Odpukaj z góry w to bzdurne drewno - knack, knack
To Piekło, wydostań mnie stąd, nie stój jak można, jestem tu
Poznaj i częstuj się, doznaj, wejdź już do środka
Nie chce Cię spotkać, to już wiesz - cóż
Nie wiesz nic, nie można doznać, nie poznasz
Treści tej, od lat trzymanej w pięści na rozkład
Wszyscy odeszli na rozkaz, jesteś Ty, zaklęta w obraz groteski
Ktoś tu zbeszcześcił te kreski, to fotomontaż powieści w kościach
Pudełko i kredki, tragikomedii nagrobka
I kropka samotna w głębi okropna

[Refren] x2

Tu nadzieja umiera ostatnia, zabiera marzenia
Zaciera spojrzenia, zwierciadła zamienia w wspomnienia
Upadła bez mienia, zabiera sumienia, a prawda
Nie ma znaczenia, kiedy upada martwa

[Zwrotka 2]

Puste butelki i kręgi, zataczają wokół tępy amok
Błędy oplatają wstęgi na me ciało, wciąż udając pokój
A czterem ścianom zaśpiewają w bloku
Mroku piosenki napisane żalom, znając je na opór - spokój
Dziś z boku staną, falą spalą się na popiół
Nigdy nie powstaną znowu, rozwalą to szare pandemonium
Całość w ogniu gnając na martwe podium
Nigdy już nie zagrają, spadając do gardeł mordu
Tak czarne w środku, życie obdarte ze skrzydeł i kontur
Wyblakły od liter, strzygieł zmarłych od tortur
Tak czarno to widzę, a zdarte gardło przemokło, by rzec mi:
Szary kaptur zwycięstw nosi okropność
Nie chcę tego widzieć, nie chcę w szale w to brnąć wciąż
Zabierz ciszę jak najdalej, niech zostanie samotność
Nie poddaje się po stokroć, dalej w talent idę
Bo póki ona tańczy wciąż - tu wszystko jest możliwe

[Refren] x2

Tu nadzieja umiera ostatnia, zabiera marzenia
Zaciera spojrzenia, zwierciadła zamienia w wspomnienia
Upadła bez mienia, zabiera sumienia, a prawda
Nie ma znaczenia, kiedy upada martwa